

GENEZINGS GETUIGENIS

(Vertaald uit het Portugees)

27 Oktober 2014

Mijn naam is dominee Isaque Roberto. Ik kom uit Londrina in de staat Paraná, Brazilië, en ik wil graag via deze e-mail iets met u delen. Ik ben 15 jaar predikant geweest in Londrina. Drie jaar geleden werd mijn familie getroffen door een tragische, verschrikkelijke gebeurtenis.

Op 24 juli 2011 heeft onze dochter Beatriz Gabriela (zij was toen zeven jaar oud) een ernstig verkeersongeluk gehad, ze werd, toen ze de straat overstak op het zebrapad en door een taxi werd aangereden. De botsing was zo hard dat ze volgens de onderzoekers maar liefst zeven meter werd weggeslingerd. Ik liep naar haar toe, ze ademde niet meer en ik herinner me dat ik schreeuwde: "Wil iemand de hulpdiensten bellen?!" Toen ik weer naar haar keek, zag ik de band van een motorfiets en een stem die zei: "Ik zal u helpen. Ik ben een brandweerman." Op dat moment heeft God mij daar een eerste antwoord gegeven. De brandweerman draaide Beatriz op haar rug en reanimeerde, ze hoestte bloed op. De ziekenwagen was inmiddels aangekomen, en terwijl het ambulancepersoneel in de ambulance voor haar zorgde, begon ik te bidden. De duivel ging de confrontatie met mij aan en toonde me in gedachten het beeld van een jongen die ik kende. Hij was door een auto aangereden en had zijn spraakvermogen en de controle over zijn spieren verloren. Nu zit hij in een rolstoel en verplaatst hij zich meestal met hulp van zijn familie. De duivel toonde mij op dat moment dat beeld en zei tegen me: "Dit zal het lot zijn van je dochter."

Ze werd naar het ziekenhuis gebracht en opgenomen met de volgende verwondingen: gebroken linkerbeen, gebroken linker opperarmbeen, gebroken rechter en linker sleutelbeen, gescheurde milt, klaplong en niveau 3 schedeltrauma (niveau 4 is fataal)

Toen we bij de afdeling Intensive Care aankwamen, zagen we dat onze dochter op meerdere apparaten was aangesloten, ademend met behulp van een machine, en in een coma was.

Drie dagen na het ongeval, op 27 juli, belde de behandelende neurochirurg ons op en zei: "Ik heb geen goed nieuws. Haar toestand is verslechterd. Beatriz reageert niet op de medicatie. Haar hersenen zwellen op. Als gevolg daarvan circuleert het bloed niet meer door de hersenen, en in de komende uren zal Beatriz hersendood zijn." De dokter zei: "Ik heb nog één alternatief, en dat is een schedelboring uit voeren aan beide zijden van de schedel, deze operatie zal de druk op de hersenen van Beatriz verlichten, en zo de normale doorbloeding weer op gang brengen". Er is echter geen garantie dat haar toestand zal veranderen of dat zij de operatie zal overleven."

We hebben toestemming gegeven voor de operatie, omdat we vertrouwden op God en wisten dat God het laatste woord heeft. Terwijl ze alles voorbereidden, vertelden ze ons om bij Beatriz te blijven, zodat we mogelijk afscheid konden nemen, mocht de operatie niet slagen. Mijn vrouw begon te bidden, terwijl ik de andere aanwezigen van onze familie op de hoogte bracht van de

situatie. Terwijl mijn vrouw bad naast het lichaam van Beatriz kwam iemand naar haar toe en zei: "Moeder, ik geef u de raad om tot God te bidden haar tot zich te nemen, want als ze overleeft, zal ze leven als een plant." Uren later, zonder te weten wat er gebeurd was, ontving ik op mijn telefoon een bericht van mijn schoonzuster, die zei dat ze in de namiddag aan het bidden was en een visioen had gekregen. Ze zag een boze geest mijn vrouw precies die woorden influisteren.

De operatie duurde bijna vijf uur. Toen brachten zij Beatriz naar de intensive care. Haar hoofd was helemaal omzwachteld. Haar gezicht was verminkt. Nu kon ik alleen maar afwachten. We baden tot God om haar te genezen, maar het slechte nieuws bleef komen: longontsteking, een ziekenhuisbacterie.

Een dag voor de verjaardag van Beatriz (8 augustus) zei de dokter dat hij haar dosis kalmerende middelen zou verminderen om te zien of ze uit de coma zou ontwaken. Ik vroeg: "Hoe lang denk je dat het zal duren voor ze ontwaakt?"

"Er is geen manier om dat zeker te weten," zei hij. "Ze kan vandaag ontwaken, morgen, volgende week, volgende maand, volgend jaar, maar het kan ook zo zijn dat ze nooit meer wakker wordt," concludeerde hij.

Een paar dagen later werd het ademhalingsapparaat verwijderd. We waren blij omdat ze begon te ontwaken. Tijdens de nacht had Beatriz echter vloeistof ingeademd en haar ademhaling ging moeilijker. Toen we aankwamen in het ziekenhuis, zagen we dat ze moeite had met ademen. Het medisch team deed al wat ze konden om haar toestand te verbeteren. We gingen voor de lunch weg en toen we terugkeerden werden we tegengehouden. Ik keek door de deur en bijna het hele team was rond haar bed in de weer. We moesten een aantal minuten wachten en toen we naar binnen mochten gaan, zagen we dat men bij Beatriz de beademingsbuis wederom had

ingebracht. Een van de artsen zei: “ We waren verplicht om een tracheotomie doen, om haar zuurstof toe te dienen en Beatriz te laten ademen door een buis. Ze zou niet meer de mogelijkheid hebben om zelfstandig te ademen. Meer slecht nieuws en meer reden om te bidden. Beatriz ontwaakte dagen later uit haar coma en werd naar een ziekenhuiskamer overgebracht.

We bleven God aanroepen, en vastten de hele tijd. Toen Beatriz naar haar kamer ging, hebben we de kamer in een gebedscentrum veranderd, 24 uur per dag bleven we daar voor haar bidden. We hebben lofprijzingsliederen gezongen. Uur na uur hebben we gebeden. De mensen die binnenkwamen en Beatriz in bed zagen liggen met haar been in het gips, aangesloten op de ademhaling en de voedingssondes, zeiden: “Hoe kan er zoveel rust in deze plaats te zijn?” In totaal is 53 dagen in het ziekenhuis opgenomen geweest.

Toen Beatriz uit het ziekenhuis werd ontslagen, kwam ze naar huis, zonder echt enige tekenen van beterschap te vertonen. We hadden een ziekenhuisbed, een douchestoel en een rolstoel thuis. Mijn vrouw sprak met een fysiotherapeut en vroeg hem: “Wanneer zal Beatriz opnieuw kunnen lopen?” De fysiotherapeut antwoordde: “Ik zit al jaren in dit vak, maar ik heb in de medische literatuur nog geen artikel gelezen of nooit enig verhaal gehoord van iemand die een dergelijk zwaar ongeluk overleefd heeft zoals Beatriz. Misschien zal ze op een dag opnieuw in staat zijn om te lopen met krukken of een rollator, maar naar mijn persoonlijke mening vrees ik er voor dat ze niet meer in staat zal zijn om zonder hulpmiddelen te lopen”. Echter, we hadden in onze geest bepaald dat ze niet op die manier zou eindigen. We bleven vertrouwen in de Heer, soms in het geloof, soms huilend, maar altijd met het volste vertrouwen. Op een dag namen we haar mee naar een gemeenschapskliniek omdat we een verwijzing nodig hadden, ik vertelde de dokter dat het dringend was. De dokter vroeg om Beatriz te zien, en toen ik binnenkwam in zijn kantoor met haar in mijn armen, vroeg de dokter: “Meneer, waarom heb je zo een haast? Wat kan haast aan de toestand van dit kind veranderen?” Beatriz moest een operatie ondergaan om een prothese in te planten op de plaats waar het bot van haar schedel was verwijderd. Dit zou naar schatting 147.500,00 Braziliaanse real (bijna € 50.000,00) gaan kosten. We hadden het geld niet, dus nog een reden om te bidden. Na, met hulp van een vriend, aanwijzingen van God te hebben ontvangen, begonnen we met een campagne om geld in te zamelen. Op een donderdag kreeg ik een telefoontje. Het was een vrouw die vragen over Beatriz begon te stellen. Ze vroeg hoeveel we nog nodig hadden, en ik zei 57.000,00 real (bijna € 20.000,00). Ze zei dat ze zou zien wat ze kon doen om ons te helpen. Toen ik de volgende maandag naar de bank ging om mijn saldo te controleren, kwam ik erachter dat die persoon het bedrag dat we nodig hadden op mijn rekening gestort had. In 40 dagen tijd hadden we elke cent die we nodig hadden bijeen gekregen. God zij geloofd.

De ingreep vond plaats op 23 december 2011. Rond die tijd was Beatriz al in staat om met behulp van een paar kussens recht op te zitten, en ze kon ook in de rolstoel zitten. Op 27 december nam ik afscheid van Beatriz omdat ik naar de kerk zou gaan. Ik nam haar handen en vertelde haar dat ik naar de kerk ging. Ik heb haar toen voelen trekken aan mijn hand. Ik hield haar stevig vast en ineens stond ze op. Ik schrok en deed een stap terug, op hetzelfde ogenblik, nam ze nog een stap naar voren en bleef stappen. God zij geloofd!

Naarmate de dagen voorbij gingen, bleef Beatriz haar krachten herwinnen. Ze begon te praten en te schrijven. In mei 2012 ging ze terug naar school.

Vandaag, drie jaar later, is ze het levende bewijs van een bovennatuurlijk wonder, een bewijs dat God trouw is en dat Zijn Woord werkt in het voordeel van allen die in Hem geloven. Het woord dat ik heb gegeven is voor je leven en te allen tijde: **“Alles is mogelijk voor wie gelooft”** (Marcus 09:23).

Een paar dagen geleden was mijn vrouw bij een fysiotherapeut, en zij toonde Beatriz aan een van haar leerlingen en zei: “Dit is een wonder, want als God er niet was geweest, zou ze hier niet meer zijn. De geneeskunde kon niets meer doen voor haar. “

Geneeskunde kan veel, maar niet alles doen, maar God kan dat wel! HIJ KAN OOK IN UW LEVEN KOMEN!

Dominee Isaque Roberto

Deze getuigenis is gedeeld met de hele kerk in Londrina en het is een voorbeeld van de kracht van God om ons geloof uit te dagen. Bekijk de getuigenis die we bij de kerk geregistreerd hebben op video

YouTube <http://www.youtube.com/watch?v=YHqbBk0A4nA>.